

AktieRadius

Kwartaaluitgave van RADIUS Nederlandse Vereniging van Houtdraaiers

127 Jaargang 32,
september 2025

RADIUS NEDERLANDSE
VERENIGING VAN
HOUTDRAAIERS

Tools, Tea, and Turning – A Yorkshire Woodturning Story– Interview with Steve Fearnley

Flip van de Waerd – Version A, draft

Last year, my wife Yvonne, our dog Skot and I went on our first holiday to England — the Cotswolds, to be exact. It was a beautiful trip and also a great opportunity to sit down with a fellow woodturner for an interview. That conversation, with John Hawkswell, was published last autumn in *AktieRadius*.

Since we had such a wonderful experience, we decided to return to England this year — this time to the Yorkshire Moors. Highly recommended: friendly people, stunning landscapes, charming villages and... an active woodturners' association, the Ryedale Woodturners. Pro tip: go in spring when the many (castle) gardens are at their best.

This holiday gave me the perfect chance to meet Steve Fearnley — secretary, treasurer, *and* webmaster of the Ryedale club — who, together with his son Dan, plays an active role in the local woodturning community. We brought two nice pieces of Dutch cheese for Steve, but unfortunately customs didn't agree with our gesture. Somewhere in the UK, a customs officer is probably still enjoying a sandwich with Dutch spring cheese.

Why interview an English woodturner?

A fair question. After all, we have plenty of talented woodturners in the Netherlands — and some very good ones too. But my curiosity wasn't just about the craft. I was especially interested in how a club like theirs operates. What's different on the other side of the Channel? And what might we — at Radius, or in my case the Lekstroomdraaiers — learn from them? Or even contribute in return?

But let's start with Steve Fearnley.

Steve lives with his wife Beverly in the picturesque village of Thornton le Dale — charming and well worth a visit. Now retired, Steve worked for many years in education as a teacher and school leader at a high school (ages 11 to 18 — in other words, the age group with the most “growing pains”).

His son Dan lives nearby in Pickering — which, by the way, is the departure point of a beautiful heritage train ride (highly recommended!). Thanks to Steve (a.k.a. *Oldfern*), Dan (a.k.a. *Bigfern*) also caught the woodturning bug and is now trying to make a living from it — or at least earn enough for his next scone.

Steve and Beverly welcomed us with that classic British hospitality: polite, warm, and with just a hint of “Come in, but mind the dog — oh wait, we don't have one.” Over a proper cup of tea — of course — we started our visit in the garden. And what a garden it is. Where I tend to see a bowl in every branch, Steve sees potential for propagation, pruning and replanting. He sees a garden; I see raw timber.

We began our conversation surrounded by greenery, but as the temperature crept up to what the British would call “uncomfortably warm,” the ladies moved to the living room while Steve took me to his workshop — a space that at first glance looks small... but it's really just *very* full. You can barely turn around without bumping into something — unless, like Steve, you're extremely well organized. Luckily, there's also a garage — and a promise (to Beverly) not to buy any more machines.

Steve showed me some of his pieces — some still in progress, others nearly finished. His favourite wood? Oak. Strong, beautiful grain, and pleasant to work with. For finishing, he always starts with Cellulose Sealant, followed by three rounds of buffing, the final one with carnauba wax. The result: a deep, warm shine that gives each piece its own character.

What stands out is how Steve combines different techniques. Alongside turning, he often incorporates pyrography and carving — especially when a piece needs that extra touch of symbolism or detail. It's a useful skill, as he and Dan frequently receive commissions for trophies, awards and commemorative items — often for local clubs or special events. He also makes plaques for communion ceremonies.

The result? Unique, carefully crafted objects with a personal touch. No mass production, just one-of-a-kind pieces, made to order.

Urns are also occasionally commissioned.

Unlike most collectors who go for bowls or vases, Steve has developed a fondness for wooden eggs. Not real ones, obviously — but turned eggs, 138 of them to be precise, each made from a different type of wood. From local oak to exotic species, his collection is neatly arranged in his workshop.

And it's not just decorative — it's useful too. When Steve encounters an unfamiliar piece of wood, he often grabs one of his eggs to compare. The collection doubles as both a reference library and a showcase of his craftsmanship.

While Steve's workshop is reserved for his personal turning, the garage is a different story. Once home to a car (much to Beverly's regret), it now serves as the storage hub for the Ryedale Woodturners association.

The club is growing steadily and currently has about 70 members — a great mix of young and old, male and female. Steve plays an active role, handling the group's bulk purchasing of materials. Thanks to large-scale orders, he's able to secure good prices, which are then passed on to members without markup.

Bijzondere Houtdraaiers

Ambacht en gastvrijheid

Houtdraaien in Noord-Engeland Interview met Steve Fearnley

Flip van de Waerd

Vorig jaar zijn mijn vrouw Yvonne, onze hond Skot en ik voor het eerst op vakantie geweest in Engeland, en wel in de Cotswolds. Het was een prachtige reis en tevens een mooie gelegenheid om een interview te houden met een collega houtdraaiër. Dat gesprek, met John Hawkswell, verscheen afgelopen najaar in *Aktieradius*.

Omdat de vakantie in Engeland ons zo goed bevallen was, besloten we dit jaar opnieuw die kant op te gaan — ditmaal naar de Yorkshire Moors. Een echte aanrader: vriendelijke mensen, schitterende natuur, authentieke dorpjes en een actieve houtdraaivereniging, de Ryedale Woodturners. Tip: ga in voorjaar want dan zijn de vele (kasteel)tuinen op zijn mooist.

De vakantie bood een mooie kans om kennis te maken met Steve Fearnley — secretaris, penningmeester én websitebeheerder van

de vereniging — die samen met zijn zoon Dan zeer actief is in de lokale houtdraaiwereld. We hadden twee mooie stukken Hollandse kaas meegenomen voor Steve maar helaas mochten die het land niet in. Vermoedelijk is er een douanier die nog steeds lekker aan het smullen is van een broodje met Hollandse graskaas.

Waarom een interview met een Engelse houtdraaiër?

Terechte vraag. We hebben immers houtdraaiers (m/v) in Nederland in overvloed — en

niet de minste ook. Toch was mijn interesse gewekt. Niet alleen in het draaiwerk zelf, maar vooral in hoe zo'n vereniging daar werkt. Hoe gaan ze te werk aan de overkant van het Kanaal? En kunnen wij bij Radius — in mijn geval de Lekstroomdraaiers — daar misschien iets van opsteken? Of zelfs iets teruggeven? Maar goed, eerst iets over Steve Fearnley.

Steve woont samen met zijn vrouw Beverley in het idyllische Thornton le Dale, een charmant dorpje. Inmiddels gepensioneerd, werkte Steve jarenlang in het onderwijs als docent én schoolleider op een high school (leeftijd 11-18 jaar, oftewel: de categorie met het meeste opgroei uitdaging).

Zijn zoon Dan woont op een steenworp afstand, in Pickering — trouwens het vertrekpunt van een prachtige historische treinreis (aanrader!). Dankzij Steve (Oldfern) is ook Dan (Bigfern) aangestoken met het houtdraaivirus,

en hij probeert er nu zijn boterham mee te verdienen — of scones, wat je wilt.

Steve en Beverley ontvingen ons met die typisch Britse hartelijkheid: beleefd, gastvrij en met een ondertoon van "kom binnen, maar pas op voor de hond die er niet is." Na een kop thee — uiteraard — begonnen we in de tuin. En wat voor een tuin! Waar ik bij elke boom denk: "wat zou ik daar een mooie schaal uit kunnen draaien", is Steve juist bezig met stekken, snoeien en verplanten. De man ziet een tuin, ik zie ruwhout.

Het gesprek begon dan ook tussen het groen, maar de temperatuur liep op tot Engelse begrippen "bijzonder ongemakkelijk warm", dus weken de dames uit naar de woonkamer. Steve nam me mee naar zijn werkplaats — een plek waarvan je denkt: klein? Mwah. Vol? Absoluut. Je kunt er amper draaien zonder iets te raken, tenzij je goed georganiseerd bent — en dat is Steve. Gelukkig heeft Steve ook nog een garage en een belofte gedaan om geen nieuwe machines meer te kopen.

Steve laat me een aantal van zijn werkstukken zien, sommige nog in bewerking, andere al bijna klaar voor aflevering. Zijn favoriete houtsoort is eik — stevig, mooi van structuur en prettig om mee te werken, zegt hij. Voor de afwerking gebruikt hij standaard Cellulose Sanding Sealer (Chestnut Products), gevolgd

door drie rondes poetsen (buffen), waarvan de laatste steevast met carnaubawas. Het resultaat: een diepe glans die zijn werk net dat extra karakter geeft.

Wat opvalt, is hoe Steve verschillende technieken combineert. Naast houtdraaien past hij regelmatig pyrografie toe en ook houtsnijden,

zeker bij werkstukken die nét wat meer detail of symboliek vragen. Dat komt goed van pas, want hij en zijn zoon Dan krijgen regelmatig opdrachten voor het maken van trofeeën, prijzen en bekens — vaak voor lokale sportverenigingen of bijzondere gelegenheden. Het levert unieke stukken op: ambachtelijk, met zorg gemaakt, en altijd met een persoonlijk tintje. Geen massaproductie, maar maatwerk voor de aanvrager.

Ook worden soms urnen besteld (voor huisdieren).

Waar de een vaasjes of schaaltes spaart, heeft Steve een andere voorkeur ontwikkeld: eieren. Geen echte natuurlijk, maar houten exemplaren — inmiddels 138 stuks, allemaal gedraaid uit verschillende houtsoorten. Een bonte verzameling, variërend van lokaal eikenhout tot exotischer varianten, netjes gerangschikt in zijn werkplaats.

De collectie is niet alleen leuk om naar te kijken, maar blijkt ook nog eens bijzonder handig. Wanneer Steve een onbekend stuk hout in handen krijgt, pakt hij regelmatig een van zijn houten eieren erbij ter vergelijking. Zo dient zijn verzameling tegelijk als referentie én als visitekaartje van zijn vakmanschap.

Waar zijn werkplaats puur bedoeld is voor zijn eigen houtdraaiwerk, is de garage inmiddels een ander verhaal. Van een plek waar ooit een auto stond is het nu een goedgevulde opslagruimte voor de Ryedale houtdraaiersvereniging geworden (tot groot verdriet van Beverley).

Die vereniging groeit gestaag en telt inmiddels zo'n 70 leden — een mooie mix van jong en oud, man en vrouw. Steve is actief betrokken en verzorgt onder andere de gezamenlijke inkoop van verbruiksmaterialen. Door groot in

te kopen kan hij vaak scherpe prijzen regelen, en die worden vervolgens onder de commerciële prijs aan de leden verkocht.

Daarnaast beheert hij een centrale houtvoorraad en een verzameling tweedehands gereedschap, zoals gutsen. Deze spullen komen beschikbaar wanneer leden — soms vrijwillig, soms noodgedwongen — stoppen met draaien. Zo blijft goed materiaal circuleren binnen de club, en krijgen nieuwe of minder kapitaalkrachtige leden de kans om met degelijk gereedschap aan de slag te gaan. De vereniging organiseert zelf 4 keer

per jaar op beurzen een centrale verkoop van gemaakte objecten.

Na een bijzonder prettig bezoek nemen we afscheid van een veelzijdig en actieve houtdraaier, zijn hartelijke vrouw, een werkplaats vol verhalen en een tuin die volop leeft. Wat is het

toch mooi als een vakantie onverwacht zulke inspirerende ontmoetingen oplevert. En "last but not least", ik kreeg een mooie speld van de Ryedale Woodturners cadeau.

Website van Steve:

<https://www.olderfarn.co.uk/home.php>

Website van Ryedale Woodturners:

<https://ryedalewoodturners.org.uk>

